

Sygn. akt II C 599/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2019 roku

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Sałaj- Alechno

Protokolant: Monika Szczegot

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa D. R. (1)

przeciwko P. C. i R. C.

o zapłatę

I. zasądza solidarnie od pozwanej P. C. i pozwanego R. C. na rzecz powódki D. R. (1) kwotę 153.084 zł (sto pięćdziesiąt trzy tysiące osiemdziesiąt cztery złote) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22.11.2016r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza solidarnie od pozwanej P. C. i pozwanego R. C. na rzecz powódki D. R. (1) kwotę 13.089 zł (trzynaście tysięcy osiemdziesiąt dziewięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje pobrać od pozwanej P. C. i pozwanego R. C. na rzecz Skarbu Państwa (Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie) kwotę 1.899,55 zł (tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych pięćdziesiąt pięć groszy) tytułem zwrotu wydatków.

Sygn. akt II C 599/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 marca 2017 roku (data prezentaty k.1), sprecyzowanym pismem z dnia 11 lipca 2017r. (k. 34) powódka D. R. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanych P. C. i R. C. solidarnie kwoty 153.084,00 zł z ustawowymi odsetkami w wysokości: od dnia 29 stycznia 2014 r. do dnia 22 grudnia 2014 r. -13% rocznie, od dnia 23 grudnia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. - 8 % rocznie oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. -7 % rocznie z tytułu braku zapłaty części kwoty należnej powódce z tytułu zawartej w dniu 10 października 2011 roku umowy sprzedaży spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego numer (...) o powierzchni użytkowej 56,8 metra kwadratowego, dla którego nie jest prowadzona księga wieczysta ani nie został złożony wniosek o jej założenie, położonego w W. przy ulicy (...). (...) (...) w budynku należącym do Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w W., dla którego prowadzona jest Księga Wieczysta o numerze (...), za kwotę 370.000,00 zł, udokumentowanej aktem notarialnym sporządzonym przez notariusza M. D. w Kancelarii Notarialnej w W. przy Al. (...) (...), Repertorium A nr (...) oraz zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych (k. 1).

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w dniu 30 marca 2011 r. nabyła na podstawie umowy od A. B. ww. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu, która to czynność została udokumentowana aktem notarialnym Repertorium A nr (...). Po nabyciu lokalu, powódka przekazała pozwanym lokal do korzystania, bez formalnej umowy użyczenia. Następnie, strony zawarły przedmiotową umowę sprzedaży. W par. 3 aktu notarialnego Repertorium A nr (...), powódka pokwitowała odbiór całej kwoty, za którą pozwani mieli kupić lokal, tj. 370.000,00 zł. D. R. (2) wskazała, że powyższy zapis nie potwierdza prawdy i przed podpisaniem aktu nie otrzymała od pozwanych żadnych kwot pieniężnych, natomiast pozwani dokonali płatności po podpisaniu umowy tj. dniu 12 października 2011r. zapłacili kwotę 130.050,00 zł tytułem (...) oraz w dniu 2 listopada 2011r. zapłacili kwotę 86.866,00 zł tytułem (...), na dowód czego przedstawiła potwierdzenia przelewów na rachunek bankowy powódki wraz z tłumaczeniami przysięgłymi (k.(...) -19). D. R. (2) podała, że bezpośrednim powodem pokwitowania przez nią w akcie notarialnym odbioru całości kwoty była nieznamość języka polskiego oraz nierzetelność i celowe zatajenie przez asystującą powódce przy akcie tłumaczkę przysięgłą, K. M. wpisaną na listę tłumaczy przysięgłych Ministra Sprawiedliwości z dniem 4 sierpnia 2005 r. pod numerem (...), będącej jednocześnie matką pozwanej P. C., o czym notariusz nie został poinformowany. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że ani przed zawarciem, ani po zawarciu umowy sprzedaży nie otrzymała płatności brakującej części kwoty sprzedaży, czy to przelewem, czy gotówką (k.1-4).

W odpowiedzi na pozew, pozwani P. C. i R. C. wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanych kosztów zastępstwa advokackiego według norm przepisanych z podatkiem VAT i opłatami skarbowymi, wskazując, że należność z tytułu nabycia ww. lokalu mieszkalnego zapłacili w całości. Pozwani podkreślili, że jeszcze do 2016 r. strony sporu utrzymywały przyjacielskie kontakty oraz wymieniały mailowe serdeczności i miało to miejsce nawet po złożeniu do Prokuratury Rejonowej Warszawa - Praga Południe w Warszawie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa w postaci wyłudzenia poświadczenia nieprawdy oraz doprowadzenia powódki do niekorzystnego dla niej rozporządzenia majątkowego. Wskazane postępowanie zostało umorzone postanowieniem z dnia 29 grudnia 2015 r. (k. 112), od którego powódka wniosła zażalenie, w wyniku czego w dniu 24 lutego 2016 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi Południe w Warszawie utrzymał zaskarżone postanowienie w mocy. W odpowiedzi na pozew, pozwani wskazali ponadto, że propozycja rozbicia płatności ceny za lokal padła ze strony powódki. Propozycja ta obejmowała zapłatę kwoty w trzech ratach, pierwszą w gotówce, drugą i trzecią przelewem na rachunek powódki. Pozwani podali, że dokonali płatności zgodnie z propozycją D. R. (2) (k. 43-46) .

Stanowiska stron do zamknięcia przewodu sądowego nie uległy zmianie.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 marca 2011r. powódka nabyła od A. B. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) o powierzchni użytkowej 56,8 metra kwadratowego, dla którego nie jest prowadzona księga wieczysta ani nie został złożony wniosek o jej założenie, położonego w W. przy ulicy (...). (...) (...) w budynku należącym do Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w W., dla którego prowadzona jest Księga Wieczysta o numerze (...), za kwotę 370.000,00 zł, która to umowa została udokumentowana aktem notarialnym Repertorium A nr (...).

Dowód: umowa z dnia 30.03.2011r. (k. 10-12)

W dniu 10 października 2011 roku powódka sprzedała pozwanym ww. spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu aktem notarialnym Repertorium A nr (...) za kwotę 370.000,00 zł. W par. 3 tegoż aktu notarialnego powódka pokwitowała odbiór całej kwoty, tj. 370.000,00 zł. Powyższy zapis nie odpowiadał prawdzie.

Dowód: umowa z dnia 10.10.2011r. (k. 13-15)

Pozwani przelali na konto powódki w dniu 12 października 2011 r. kwotę 130.050,00 zł tytułem (...) oraz w dniu 2 listopada 2011 r. kwotę 86.866,00 zł tytułem (...).

Dowód: pokwitowania (k. 16-18c)

W dacie zawarcia umowy powódka nie znała języka polskiego, była obywatelką Niemiec, dlatego przy sporządzeniu aktu notarialnego obecny był tłumacz przysięgły języka niemieckiego, K. M., matka pozwanej. Akt notarialny był powódce tłumaczony podczas jego odczytywania przez notariusza. Strony dobrowolnie złożyły podpisy pod aktem notarialnym, nie zgłaszając zastrzeżeń co do treści i przebiegu czynności. Notariusz sporządzający akt notarialny nie znał języka niemieckiego.

Dowód: umowa (k . 13 v), zeznania świadka M. D. (k. 377-378)

D. R. (1) od 2010r. przyjaźniła się z pozwanymi, bywała u nich w domu, brała udział w uroczystościach rodzinnych, utrzymywała stały kontaktów z rodziną i znajomymi pozwanych.

Dowód: zeznania świadków B. C. (k. 158), S. R. (k 158-159), K. Z. (k. 187), wiadomości mailowe i zdjęcia (k.165- 176, 71-104, 248- 252), przesłuchanie powódki (k 312-374),

W dniu 29 stycznia 2014r. powódka w drodze wiadomości mailowej wskazała pozwanym na swoją trudną sytuację materialną związaną ze spłaceniem kredytu na zakup mieszkania i zwróciła się z prośbą o comiesięczne spłaty zaległości.

Dowód: wiadomość mailowa z dnia 29.01.2014r. (k.19-21)

W dniu 6 marca 2015r. do Prokuratury Rejowej Warszawa- Praga Południe powódka złożyła zawiadomienie o popełnieniu przez pozwanych przestępstwa oszustwa poprzez uzyskanie korzyści majątkowej wprowadzając ją w błąd i spowodowanie u niej szkody na kwotę 153.084 zł oraz fałszerstwa dokumentów poprzez sfalszowanie podpisu powódki w akcie notarialnym z dnia 10 października 2011r. Opinia biegłego z zakresu pisma ręcznego wykazała, że powódka złożyła własnoręcznie podpisy na akcie notarialnym dotyczącym sprzedaży mieszkania położonego w W. przy ul. (...). (...)(...) m (...), Rep. A (...). Postanowieniem z dnia 29 grudnia 2015r. śledztwo w powyższej sprawie zostało umorzone.

Dowód: dokumenty z akt sprawy 6 Ds. 402/15 -zawiadomienie z dnia 06.03.2015r. (k. 1-4), opinia (k.112-123), postanowienie o umorzeniu śledztwa (k.127-129)

W dniu 14 listopada 2016r. pozwani odebrali od powódki wezwanie do zapłaty z dnia 9 listopada 2016r. kwoty 153.084 zł płatnej w terminie 7 dni od otrzymania pisma tytułem części ceny kupna nieruchomości lokalowej z umowy z dnia 10 października 2011r.

Dowód: wezwania z dnia 9.11.2011r. (k.22,24) , dowód doręczenia (k.23,25)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez strony, których autentyczność nie była kwestionowana, a także na podstawie zeznań zgłoszonych świadków i częściowo zeznań stron.

Przeprowadzony na rozprawie w dniu 11 grudnia 2017 r. dowód z zeznań świadka B. C., potwierdził że strony w dacie stawania do aktu notarialnego pozostawały w przyjacielskich relacjach. Natomiast świadek ten nie miał bliższej wiedzy na temat okoliczności przekazywania powódce środków pieniężnych bezpośrednio przed zawarciem umowy. Podobnie należy ocenić zeznania świadka S. R. i K. Z., którzy swoje zeznania opierali na twierdzeniach zasłyszanych od pozwanych. Z kolei zeznania świadka M. D. czyli notariusza, przed którym strony sporządziły akt notarialny potwierdziły obecność tłumacza przy sporządzaniu aktu notarialnego, natomiast świadek z uwagi na charakter czynności nie pamiętał szczegółów z jej przebiegu.

Dowód z przesłuchania pozwanej P. C. oraz z przesłuchania pozwanego R. C. przeprowadzony na okoliczność istnienia i treści stosunków łączących powódkę z pozwanymi, wysokości kwot otrzymanych przez powódkę od pozwanych tytułem sprzedaży lokalu położonego w W. przy ul. (...). (...)(...), potwierdził bliskie relacje stron, natomiast Sąd nie dała wiary twierdzeniom pozwanych co do faktu, iż przed zawarciem umowy przekazali oni powódce kwotę dochodzoną niniejszym pozwem. Dowód z przesłuchania powódki D. R. (1) przeprowadzony w ramach pomocy prawnej podlegał ocenie, jak każdy inny dowód przeprowadzony w niniejszym postępowaniu. Twierdzenia pozwanej,

iż nie zawierała umowy z dnia 10 października 2011r., w świetle opinii sporządzonej w sprawie toczącej się przed Prokuraturą Rejonową Warszawa- Praga Południe pod syg. 6 Ds. 402/15 należało uznać za nieprawdziwe.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo podlegało co do zasady uwzględnieniu.

Spór w niniejszym postępowaniu sprowadzał się do kwestii, czy R. C. i P. C. przed zawarciem umowy notarialnej uścili na rzecz powódki kwotę dochodzoną pozwem. Bezspornym pozostawał fakt, że zapis § 3 umowy z dnia 10 października 2011r., stanowiący że D. R. (1) otrzymała przed podpisaniem niniejszego aktu od nabywców całą cenę w kwocie 370.000 zł, nie jest prawdziwy. Ciężar udowodnienia faktu płatności przez pozwanych na rzecz powódki kwoty 153.084 zł spoczywał, zgodnie z art. 6 k.c., na pozwanych, którzy z niego wywodzą skutki prawne.

Kodeks cywilny stanowi ogólną zasadę, w myśl której ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Każdy fakt sporny powinien być udowodniony, jeżeli ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Zgodnie, zaś z dyspozycją art. 232 kpc to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą się skutki prawne. Zatem to przede wszystkim strony powinny wskazać sądowi środki dowodowe zmierzające do wykazania prawdziwości ich twierdzeń a ocena przydatności wskazanego przez strony należy do sądu. Również ewentualne ujemne skutki nie przedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciężącego na niej obowiązku. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kpc) (wyrok SN z 17.12.1996 r. ICKU 45/96, OSNCP 1997, nr 6-7, poz. 76).

Tak więc, to na pozwanych zgodnie z art. 6 kc, wobec udowodnienia przez powódkę, że zapis §3 umowy z dnia 10 października 2011r. nie polega na prawdzie, spoczywał ciężar wykazania, że przed zawarciem umowy notarialnej uścili sporną kwotę 153.084 zł

Pozwani nie przedstawili w tym zakresie żadnego dowodu, zwłaszcza stosownego pokwitowania. O istotności pokwitowania zapłaty, wypowiedział się m.in. w dniu 20 września 2017 r. Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku I ACa 254/17 (LEX nr 2390580) stwierdzając, że funkcją pokwitowania jest ułatwienie dłużnikowi udowodnienia spełnienia świadczenia, czego dowód, zgodnie z art. 6 k.c., na nim spoczywa. Zgodnie ze swym charakterem, pokwitowanie może być zakwestionowane, a domniemanie z niego wynikające obalone, jako nie odpowiadające rzeczywistości stanowi rzeczy. Pokwitowanie (stan stwierdzony w pokwitowaniu) podlega więc ocenie w kategoriach prawdy lub fałszu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2007 r. II PK 95/07, LEX 465927).

W niniejszej sprawie pozwani nie zadbali o sporządzenie pokwitowania kwoty, którą jak twierdzą, przekazali powódce w gotówce. Co więcej, oczywistym jest że pozwani podpisując wskazany akt notarialny, potwierdzili nieprawdę, że D. R. (1) przed podpisaniem aktu notarialnego otrzymała od nich całą kwotę 370.000zł. W trakcie postępowania pozwani, nie kwestionowali przecież, że po zawarciu umowy przelali na rachunek bankowy powódki łącznie kwotę 216.916 zł. Z jednej strony pozwani powoływali się na zażyłe relacje, z drugiej strony wprowadzili do umowy zapis dla siebie korzystny, że powódka kwituje kwotę 370.000zł. R. C. przed zawarciem tego aktu był już co najmniej trzykrotnie uczestnikiem obrotu nieruchomości, zatem trudno uznać, iż powyższy zapis umowy nie był dla niego jasny. W umowie z dnia 12 grudnia 2008r. rep. A (...), której stroną był R. C., widnieje analogiczny zapis (k. 68). Podczas przesłuchania pozwani, nie umieli wskazać z czyjej inicjatywy i dlaczego powyższy zapis znalazł się w umowie, mimo że nie stanowił prawdy. Skoro jednak powódka nie władała językiem polskim, oczywistym dla Sądu, pozostaje iż kwestie formalne związane ze sporządzeniem aktu notarialnego, w tym jego brzmieniem, pozostawały po stronie nabywców, choć brak dowodów aby uznać, iż powyższy zapis nie został przetłumaczony powódce. Świadek Ł. D. zeznał przy tym, że nie pamięta aby strony przy podpisywaniu aktu negocjowały postanowienia umowy. Każdy kto dba o swoje interesy, przekazując osobie obcej, choć zaprzyjaźnionej, a taką osobą dla pozwanych była D. R. (1), kwotę ponad 100.000 zł zabezpiecza się poprzez sporządzenie pokwitowania czy chociażby obecność osoby trzeciej jako świadka transakcji. Tymczasem pozwani, jak twierdzą, z uwagi właśnie na bliskie relacje, świadomie takich działań nie poczynili, z drugiej

strony wprowadzili zapis § 3. Co więcej, małżonkowie C. zeznali zgodnie, iż kwotę 153.084 zł trzymali w domu, dlatego nie przedstawili dokumentów z banku na potwierdzenie jej wypłaty. Niewiarygodne pozostaje, że pozwani w obecnych czasach, będąc osobami młodymi i wykształconymi, zdecydowali się tak znaczną kwotę przechowywać w domu. Nadto przeczy temu, fakt że już w październiku i listopadzie 2011r. przelali powódce ze swojego rachunku bankowe kwotę 216.916 zł, a zatem korzystali z rachunków bankowych. Zeznań R. C.: „Byłem tak wychowany, że pieniądze trzyma się w domu” (00:44:44 , k. 389 v) nie można uznać za wiarygodne. Pozwany zeznał także, iż pieniądze przekazane powódce pochodziły ze sprzedaży działek w W., których dokonywał zarówno przed zawarciem umowy z powódką, jak i po. Z wypisu aktu notarialnego z dnia 8 kwietnia 2011r. Rep. A Nr (...) wynika, że pozwany sprzedał nieruchomości w gminie W. za kwotę 154.000 zł, a strony umowy zgodnie oświadczyły, że kwota ta zostanie zapłacona przelewem bankowym (k. 48-55). Powyższe również nakazuje podać w wątpliwość zeznania pozwanego, iż kwotę 153.084zł przechowywał w domu . Podobnie z treści aktu notarialnego z dnia 7 lipca 2011r. Rep. A Nr (...) wynika, że kwotę 137.300 zł nabywcy zapłaca R. C. przelewem na wskazany w akcie rachunek bankowy (k. 56-63). Pozwani zeznali, iż dzień albo dwa dni przed podpisaniem aktu notarialnego wręczyli powódce kwotę około 152.000 – 154.000 zł. Twierdząc, że byli z D. R. (2) w bardzo zażyłych relacjach, nie umieli jednak wskazać, na co powódka przeznaczyła te pieniądze, gdzie je ulokowała bądź jak wywiozła te pieniądze z kraju, jak również gdzie tego dnia nocowała. Powódka na dowód tego, że w dniu 8 października 2011r. była w Ł. i nie mogła otrzymać od pozwanych pieniędzy, złożyła wydruk z bankomatu, z którego także wynika że w dniach 10 października 2011 i 13 października 2011r. powódka dokonywała w W. kolejnych wypłat z bankomatu ponosząc opłaty za przeliczenie i wypłatę gotówki, co w świetle twierdzeń pozwanych, iż w tym czasie dysponowała tak znaczną gotówką, nakazuje uznać ich zeznania za niewiarygodne. (k. 423-425).

W postępowaniu karnym opinia biegłego z zakresu pisma ręcznego wykazała, że powódka złożyła własnoręcznie podpisy na akcie notarialnym dotyczącym sprzedaży mieszkania położonego w W. przy ul. (...), Rep. A (...). Postanowieniem z dnia 29 grudnia 2015r. śledztwo w powyższej sprawie zostało umorzone. Z materiału dowodowego zgromadzonego przez Prokuraturę wynika, że powódka kwestionowała fakt podpisania przez nią aktu notarialnego z dnia 10 października 2011 r., Repertorium A nr (...). Powyższe stwierdzenia powódka zawarła również składając zeznania w charakterze strony w niniejszym postępowaniu. Ostatecznie pełnomocnik powódki, podtrzymał twierdzenia pozwu, iż powódka była stroną przedmiotowej umowy i wyjaśnił, że sprzeczność między twierdzeniem pozwu a zeznaniami powódki wynika ze stanu zdrowia powódki, która z uwagi na napady padaczkowe cierpi na zaburzenia świadomości (pismo z k. 382-383, zaświadczenie lekarskie k. 384-385). Za wiarygodne należy uznać, że nieznanomość języka polskiego czy ewentualna choroba mogły spowodować u powódki przekonanie, że nie podpisała przedmiotowego aktu notarialnego. Zeznaniach powódki podlegają jednak ocenie sądu, jak każdy inny dowód. Na podstawie dowodów przeprowadzonych w niniejszej sprawie brak podstaw aby uznać, że powódka do aktu nie stanęła ani też, żeby akt był wadliwy. Należy więc uznać, że akt ten został należycie sporządzony, odczytany, przetłumaczony i podpisany. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka M. D. w zakresie rzetelności wywiązania się z obowiązków stawianych przedstawicielowi zawodu zaufania publicznego jakim jest zawód notariusza. Nie mniej jednak należy pamiętać, że notariusz przy tego typu czynności nie ma obowiązku badać, czy płaćność została dokonana ponieważ w tym zakresie opiera się on na oświadczeniach stron. To również stawające do aktu strony są odpowiedzialne za wybór tłumacza przysięgłego. W tym zakresie, notariusz nie ma obowiązku weryfikować niczego więcej, niż tylko uprawnień danego tłumacza przysięgłego do przeprowadzenia danej czynności. Odnosząc się do więzi rodzinnych łączących tłumacza przysięgłego z pozwaną, zgodnie z § 4. kodeksu tłumacza przysięgłego przyjętego uchwałą Rady Naczelnej (...) Towarzystwa (...) z dnia 30 czerwca 2011 roku, tłumacz przysięgły jeżeli pozostaje w stosunku pokrewieństwa, powinowactwa lub innych bliskich powiązań z uczestnikami postępowania prowadzonego na podstawie ustawy, ma obowiązek poinformowania o tym zlecającego. Nie ma więc obowiązku wyłączenia się od udziału w czynności, a czynność z jego udziałem nie jest nieważna. Uznając za udowodnione bliskie stosunki pozwanych z powódką, Sąd przyjmuje iż nie sposób uznać za prawdopodobne aby D. R. (1) nie była świadoma relacji rodzinnej łączącej tłumacza przysięgłego z pozwaną i nie została o niej poinformowana.

Biorąc powyższe pod uwagę powództwo co do zasady podlegało uwzględnieniu. O odsetkach Sąd na podstawie art. 481 § 1 k.c w zw. z art. 455 k.c, uznając iż dopiero pismo z dnia 9 listopada 2016r. stanowi wezwanie do zapłaty, zaś wymogu tego nie spełnia wiadomość mailowa powódki z dnia 29 stycznia 2014r., gdyż brak w niej jednoznacznie

sformułowanego żądania zapłaty kwoty dochodzonej niniejszym pozwem - powódka w końcowej części wiadomości ostatecznie domaga się aby pozwani płacili miesięcznie 2/3 miesięcznych odsetek. Pismo z dnia z dnia 9 listopada 2016r. pozwani odebrali w dniu 14 listopada 2016r., a zatem termin 7 dni zakreślony w wezwaniu upłynął w dniu 21 listopada 2016r. i pozwani pozostają w opóźnieniu od dnia następnego. Z tych też względów żądanie odsetek od wcześniejszej daty podlegało oddaleniu.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98§1 kpc zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i na powyższą kwotę składają się :opłata od pozwu w kwocie 7.655 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5.400 zł , koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 34 zł. Jednocześnie Sąd nakazał pobrać od pozwanych na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione tymczasowo z sum Skarbu Państwa w kwocie 1.899,55zł, które stanowią koszty tłumaczeń.